

Alligevel havde de virkelig Alle følt ligesom en hellig Luftning stryge hen over dem, idet Emanuel gik dem forbi. Skønt de ikke vilde være ved det, bevarede de endnu længe efter en egen svimlende Fornemmelse af at have været i Berøring med det Overnaturlige.

Emanuel havde besvaret Fiskernes Hilsen undvigende og halvt forlegent. Han følte sig beskæmmet af denne Ærefrygt, som han saa pludselig og ganske uden egen Foranledning var bleven Genstand for. Derfor var det ogsaa, han i den sidste Tid havde levet endnu mere ensomt og tilbagetrukkent end før. Han vilde ikke fristes til hovmodigt at regne sig selv til Fortjeneste, hvad Gud havde forundt ham at udrette.

Men frem for Alt vidste han kun altfor vel, at han endnu var saare langt fra at have naaet den Fuldkommenhed, man aabenbart tillagde ham. Han vogtede i saa Henseende med et bestandig mere aarvaagent Øje paa sig selv. Endnu maatte han daglig dyste med Forstandens mangehaande Anfægtelser, endnu var hver Nat en oprivende Kamp mod Kødets onde Drømme. Men navnlig overfaldtes han bestandig oftere af Svagheds-Øjeblikke, grebes han af Modløshed og timelige Bekymringer. Særlig ængstedes han for Børnene og